

רע"פ 5539/23 - ספיר פרנקו נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון
רע"פ 5539/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקשת: ספיר פרנקו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
באר שבע בתיק 47827-04-23 שניתנה ביום
19.6.2023 על ידי כבוד השופטת גילת שלו

בשם המבקשת: עו"ד רבקה ג'אן

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופטת ג' שלו) בעפ"ת 47827-04-23 מיום 19.06.2023, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כבוד השופטת א' חנה בר) בתתע"א 744-10-21 מיום 15.02.2023.
2. בתום שמיעת הוכחות הורשעה המבקשת בעבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) בצירוף עם סעיף 39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961. על-פי כתב האישום, שהוגש נגד המבקשת, ביום 28.09.2021, בשעה 04:18, המבקשת נהגה ברכב כאשר בבדיקת אוויר נשוף שבוצעה במכשיר 'ינשוף' (להלן: המכשיר והבדיקה), נמצא ריכוז אלכוהול של 430 מיקרוגרם לליטר אוויר נשוף, העולה על ריכוז של 240 מיקרוגרם הקבוע בדין.
3. המבקשת כפרה תחילה באשמתה וניהלה כאמור הליך הוכחות. במסגרתו, טענה כי מודה בנהיגה 'בזמן ובמקום', אך כופרת בשכרות, ובתקינות אופן ביצוע הבדיקה לרבות בתקינות המכשיר. בתוך כך, טענה כי סרטוני מצלמות הגוף של השוטרים מליל האירוע (להלן: סרטוני מצלמות הגוף), מלמדים על פגמים באופן עריכת הבדיקה.
4. בהכרעת דינו מיום 15.02.2023, הרשיע בית משפט השלום לתעבורה את המבקשת במיוחס לה בכתב האישום. זאת, לאחר בחינת החומר הראייתי, כמו גם העדויות שהובאו בפניו - ובפרט עדויות השוטרים מליל האירוע ואיש המעבדה שהעיד ביחס לתקינות המכשיר (להלן: איש המעבדה); אשר עדותו נמצאה "מקצועית, ברורה ונהירה".

עמוד 1

נקבע, כי הבדיקה הייתה תקינה, וכי סרטון מצלמות הגוף לא סותר זאת; וכן כי עדות המבקשת "היתה כבושה ולא עשתה [על בית המשפט] רושם מהימן, כמו גם יתר עדויות ההגנה שלא היה בהם לתמוך בגרסת ה[מבקשת]". זאת ועוד, הוטעם כי המבקשת בחרה שלא לחקור עדים הרלוונטיים לטענותיה; וכי עובדה זו פועלת לחובתה.

5. ביום 27.04.2023 נגזר דינה של המבקשת. לאחר שבית משפט השלום לתעבורה עמד על חומרת העבירה בה הורשעה, ולאחר בחינתו את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים - נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין עונש של 24 חודשי פסילה ועד 36 חודשי פסילה.

בגזירת עונשה של המבקשת בגדר מתחם הענישה, בית המשפט שקל את נסיבות 'המעשה והעושה', ובתוך כך את נסיבותיה הפרטניות של המבקשת, הכוללות עבר תעבורתי נקי. לבסוף, על המבקשת נגזר עונש של פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 28 חודשים, לצד ענישה נלווית.

6. המבקשת ערערה לבית המשפט המחוזי על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה. בעיקרו של דבר, נטען כי נפלו פגמים הן באופן ביצוע הבדיקה, הן במכשיר ששימש לביצוע הבדיקה. בתוך כך, המבקשת עמדה על סתירה שנפלה, לטענתה, בין חומר הראיות הכתוב לבין סרטוני מצלמות הגוף; וכן טענה כי מעדות עובד המעבדה נסתרת 'חזקת תקינות המכשיר'. עוד הוסף, שאחת מעדויות השוטרים מליל האירוע מהווה 'עדות מפי השמועה', לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: עדות השוטרת).

בית משפט קמא דחה את ערעור המבקשת. לא זו אף זו, בית המשפט עמד על בחירתה של המבקשת שלא לחקור עדים רלוונטיים בגין טענותיה, המשמשת לחובתה, ועל כך שעדות השוטרת אינה מהווה 'עדות מפי השמועה', נוכח פעולתם המשותפת של השוטרים בליל האירוע.

7. המבקשת מיאנה להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי, שלצידה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה שנגזר עליה. בד בבד, הגישה המבקשת "בקשה להגשת נספח דיגיטלי" המכיל את סרטוני מצלמות הגוף. בהמשך, ולאחר שניתנה למבקשת האפשרות להגיש את הנספח עד ליום 24.07.2023, הגישה ביום 24.07.2023 בקשה למתן ארכה להגשתו, עד ליום 26.07.2023 (להלן: הבקשה למתן ארכה).

8. בבקשת רשות הערעור נטען כי עניינה של המבקשת מעלה שאלות משפטיות עקרוניות הנוגעות "לקבילותן של ראיות, משקלו של הספק הסביר ומגבלותיה של שיטת המשפט האדוורסרית"; וכן, כי הותרת פסק דינו של בית משפט קמא על כנו תגרום לה לעיוות דין חמור. בעיקרו של דבר, המבקשת שבה והלינה על אודות פגמים בביצוע הבדיקה ובמסד הראייתי בתיק, אשר לטענתה מקימים ספק סביר ביחס לאשמתה. זאת, בין היתר, בהסתמך על סרטוני מצלמות הגוף; על עדות עובד המעבדה; ועל כך שעדות השוטרת מהווה 'עדות מפי השמועה', שעה שהשוטרים לא פעלו יחד.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון, מצאתי כי דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

10. כידוע, מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי" שמורה למקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או כאשר עולה חשש לעיוות דין חמור או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 3305/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (01.05.2023)).

11. חרף המעטה העקרוני אותו ניסתה המבקשת לשוות לבקשתה, מצאתי כי זו נטועה בעניינה הפרטני. כך, טענות המבקשת ענייני בליבת ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי בית משפט השלום לתעבורה, לאחר שזה

התרשם באופן בלתי אמצעי מהראיות ומהעדויות שהובאו לפניו. לא זו אף זו, טענות אלו הועלו אף בפני בית המשפט המחוזי, ששב ואישש את הקביעות הללו. כידוע, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, לא כל שכן "בגלגול שלישי" (ראו למשל: רע"פ 3879/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.05.2023)) - ולא מצאתי כי עניינה של המבקשת מצדיק לחרוג מ"דרך הילוך" זו.

12. לפיכך, ובהינתן שבנסיבות המקרה לא מצאתי כי מתקיים חשש לעיוות דין או אי צדק, אין מקום להיעתר לבקשה למתן רשות ערעור.

13. סוף דבר - הבקשה למתן רשות ערעור נדחית. ממילא, מתיירת הבקשה לעיכוב ביצוע וכן הבקשה למתן ארכה להגשת נספח דיגיטלי.

ניתנה היום, ח' באב התשפ"ג (26.7.2023).

שׁוֹפֵט